

Soud první stolice nevyhověl návrhu společenstva, by bylo provedeno řízení ve smyslu nařízení ze dne 21. března 1918, čís. 105 ř. zák. D ů v o d y : Navrhovatelka uvádí, že nebylo žádáno o vyhlášení úpadku, poněvadž nebylo více než jeden věřitel. Podle § 15 nařízení ze dne 21. března 1918 čís. 105 ř. zák. platí ustanovení tohoto nařízení obdobně, nebyl-li úpadek vyhlášen, protože tu není více než jeden věřitel. Slově »nebyl-li úpadek vyhlášen« jest rozuměti tak, že byl sice podán návrh na vyhlášení úpadku, že však návrhu nebylo vyhověno, jelikož to byl jen jediný věřitel. Podmínkou řízení podle cit. nařízení jest tudíž, že byl podán návrh na vyhlášení úpadku, jemuž z uvedených důvodů nebylo vyhověno. Návrh tento podán však nebyl, nelze tudíž vyhověti návrhu na zahájení řízení za účelem schválení rozpočtu příspěvku ve smyslu cit. nařízení. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y : Ke správným stavu věci i zákonu vyhovujícím důvodům napadeného usnesení, na které se rekurentka odkazuje, dodává se jen ještě toto: Z doslovu § 15 nařízení ze dne 21. března 1918 čís. 105 ř. zák. vyplývá, že toto zákonné ustanovení předpokládá podání návrhu na vyhlášení úpadku, že však tomuto návrhu vyhověno nebylo, protože tu není více věřitelů nebo dostatečné jmění. Tento předpoklad musí býti prokázán usnesením příslušného úpadkového soudu a nestačí jak za to má rekurentka, že uvedeny byly v návrhu na zahájení řízení podle nařízení ze dne 21. března 1918 čís. 105 ř. zák. okolnosti, z nichž vyplývá, že vyhlášení úpadku jest nepřipustné. Tuto skutečnost posouditi přísluší úpadkovému soudu. Že se rozhodnutí úpadkového soudu, podle něhož úpadek na jmění družstva z důvodů shora uvedených nebyl vyhlášen, stalo, nebylo prokázáno a právem proto zamítl první soud návrh, by bylo provedeno řízení podle nařízení ze dne 21. března 1918 čís. 105 ř. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Souhlasná usnesení nižších soudů nejsou ve zřejmém rozporu ani se zákonem ani se spisy, ani stížena zmatečností, a není tudíž dovolací stížnost v § 16 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák. odůvodněna (srov. rozh. čís. 7396 sb. n. s.).

Čís. 9817.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Byla-li by smlouva o úhrnkovou odměnu za práci přes čas nicotná, byla by zasažena nicotností celá smlouva, a, ježto v případě splnění smlouvy nelze již vše uvést do předešlého stavu, záleží na tom, zda se zaměstnanci dostalo za práci náležitě odměny. Stačí, byla-li odměna zaměstnanci za práci podle rozsahu práce zvyšována a zaměstnanec byl s ní spokojen.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1930, Rv I 1284/29).

Žaloba o zaplacení odměny za práci přes čas byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v ý š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolatel namítá, že věc nebyla po právní stránce posouzena správně proto, že jednání žalované firmy, vyžadování práce přes čas bez úředního povolení a ujednání, že má tato práce býti odměňována paušálně, jest nicotné, ježto se přičítá donucovacím předpisům zákona ze dne 19. prosince 1918 čís. 91 sb. z. a n. Ale, i když se vychází z právního hlediska dovolatelem hájeného, že úmluvy odporující zákazu § 1 (1) zákona čís. 91/1918 jsou nicotné, nezíská se tím nic pro důvodnost žalobcova nároku na zaplacení hodin přes čas. Přihlíží-li se zároveň ke skutečnosti, že v souzeném případě byl úhrnkový měsíční plat mlčky ujednan za celou dobu pracovní, tedy i za nedovolené hodiny přes čas, nutno dospěti k závěru, že nicotností byla zasažena nejen úmluva o nedovolených pracích přes čas a o odměně za ně, nýbrž celá služební smlouva (§§ 878, 879 obč. zák.), z čehož plyne pro obě strany právní důsledek, že by bylo nutno uvést vše do předešlého stavu, jak bylo zevrubněji vyloženo v rozhodnutích čís. 8717 a 8818 sb. n. s. V souzeném případě není možné, by vše bylo uvedeno do předešlého stavu, neboť obě strany smlouvu již splnily a práce vykonané žalobcem pro žalovanou nelze vrátiti. Záleží tedy jen na tom, dostalo-li se žalobci za tyto práce náležité úplaty a nebyl-li žalobce v té příčině žalovanou nespravedlivě zkrácen. Takové zkrácení tu však není, protože podle zjištění nižších soudů obdržel žalobce za veškeré své práce náležitou odměnu, jež mu byla podle rozsahu práce zvyšována, a s níž byl po celou dobu služebního poměru spokojen. Není tedy podkladu pro mínění, že žalovaná firma byla na úkor žalobcův bezdůvodně obohacena, a žalobci nelze přiznati proti ní nárok na odškodnění. Tím jest dolíčeno, že by se nedospělo k příznivějšímu výsledku pro žalobce ani tehdy, když se vychází z právního názoru, že služební smlouva mezi stranami byla nicotná.

Čís. 9818.

Šekový zákon ze dne 3. dubna 1906, čís. 84 ř. zák.

I když se výstavce šeku dopustil zavinění, jímž usnadnil jeho padělání, není vyloučeno i trasátovo ručení za škodu z výplaty šeku falešného neb padělaného, lze-li mu přičísti zavinění při zkoumání pravosti a nezávadnosti šeku, zejména co do správnosti podpisu vydatelova. Platí tu § 1304 obč. zák.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1930, Rv I 1322/29).

Žalobce Rudolf Š. zapomenul šekovou knížku, již svémocně vyplnil Ferdinand K., načež mu poštovní erár vyplatil 1.000 Kč. Žalobou, o niž